

1. slávnosť veľkonočná – 21.4.2019

Všetko je úplne nové

Drahé slávnostné zhromaždenie!

Každé zo svetových náboženstiev sa vyrovnáva so skutočnosťou smrti, či života po nej, po svojom. Niektoré náboženstvá, ako je budhizmus či islam, svoju teóriu o živote po smrti zakladajú na filozofii brahmanizmu, v ktorom funguje *prevetľovanie*. Duša zo sveta neodchádza iba putuje po svete a prevetľuje sa do inej formy života podľa toho, ako si počínala v tej predchádzajúcej. Ďalšie – prírodné a pohanské – náboženstvá tvrdia, že duša zostáva na tejto zemi, no užíva si už len príjemné a dobré veci. Niektorí tvrdia, že cez smrť sa prechádza na koni, iní zas na lodi a ďalší, že sa cez ňu kráča. Jedni pochovávajú mŕtvych s jedlom, aby neboli hladní na druhom svete, ďalší zas s bohatstvom, aby si tam mohli čo to zadovážiť či kúpiť. Sú kultúry, v ktorých sa napr. s pánom pochovávali aj sluhovia alebo s manželom manželky. Niekedy sa verilo aj v to, že *duša sa do tela vracia*, no ak bolo napr. mumifikované, už to nie je možné a preto blúdi po tomto svete s nepokojom.

Človek sa vždy potreboval nejako vyrovnat' so skutočnosťou smrti. Neexistuje náboženstvo, v ktorom by táto otázka nebola otvorená. **Sme fascinovaní alebo vystrašení z toho, čo smrť znamená. A zväčša ju vnímame ako nepriateľa, s ktorým si nevieme poradiť, hoci by sme to veľmi chceli.** Aj tí najkrajší, najmladší, najbohatší, najpopulárnejší ľudia umrú. Preto je dôležité ku umieraniu, ku smrti a k životu po nej, zaujať postoj. Možno nám k tomu pomôže biblický text, nad ktorým budeme spoločne premýšľať, po piesni spevokolu: Vlachovo: Víťaz nad smrťou / Gočovo: Spievajme Bohu pieseň.

Milosť vám a pokoj od vzkrieseného Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.

2 Korintským 5:17 „Preto: ak je niekto v Kristovi, je nové stvorenie. Staré veci sa pominuli a hľa, nastali nové“.

Dnešný deň je veľmi dôležitý. Hoci sa hovorí, že Veľký Piatok je najväčší kresťanský sviatok, bez tejto nedele by bol málo platný. Bol by to iba deň smútku a beznádeje, pretože na kríži zomrel nevinný muž, ktorý reprezentoval Boha na tomto svete. A to by znamenalo, že neexistuje žiadna spravodlivosť, ani tá vyššia a že Boh je slabý a nemohúci voči smrti, ktorá Ho zničila. Čo by sme mali, keby neprišlo veľkonočné ráno? Nemali by sme nič. Museli by sme sa vzdať aj svojej viery vo všemohúceho a milujúceho Boha. **No vďaka Bohu, po smútku Veľkého Piatku, po napätí Bielej soboty, prišla radosť veľkonočnej nedele.** Ten Kristus, ktorý zomrel na kríži, ktorého uložili do hrobu, vstal a niet Ho tam!

Ako sme na začiatku počuli, každé náboženstvo rieši otázku smrti, no iba kresťanský Boh ju vyriešil týmto spôsobom. Ľudia môžu mať rôzne predstavy o smrti, no len On, Ježiš, ňou prešiel a preto vie, aká je realita. Preto ukázal, že **smrť pre Neho nie je postrachom, nepriateľom s neobmedzenou mocou, ale že je iba cestou tam, kde smrti už viac nebude.** Svojim vzkriesením prekonáva všetko, čo si ľudia – náboženský aj nenáboženský – dlhodobo mysleli. Ján vo svojom spise „Zjavenie“ píše: „*a Ten, ktorý sedel na tróne, povedal: ajhľa, nové činím všetko*“ (21:5).

Ježišovo vzkriesenie je nové v tom, že **kto Ním bude vzkriesený viac neumiera.** Presne tak, ako aj On je živý naveky vekov. Ježiš bol vzkriesený ako prvý, ale nie ako posledný. Je však prvotinou, aby sme mohli mať *nádej, že aj my budeme raz povolaní zo smrti k životu. Nebudeme sa neustále vracat' do života, aby sme sa sami vymanili z kolobehu života a smrti, ale budeme vzkriesení raz a navždy.* To je tá novinka, ktorou sa môžeme posilňovať vtedy, keď sme konfrontovaní so smrťou. Naši blízki sa nevracajú do tohto sveta, aby znovu trpeli a umreli, ale sú vyslobodení Ježišom Kristom, budú Ním vyslobodení k možnosti žiť večne tam, kde smrť už nie je.

Ježišovo vzkriesenie je nové v tom, že **ten, kto bude vzkriesený nebude obmedzený svojím telom.** Ježiš svoju pozemskú podobu nestratil, no telo už nebolo problémom: dokázal sa pohybovať aj cez steny, ale zároveň dokázal aj jesť. Kým žijeme na tomto svete telo problémom je. Ono často udáva náš život a reguluje našu náladu aj myslenie. Stačí, že nás trochu bolí hlava alebo zub a už sme smutní, unavení, ubolení a strácame chuť do života. Jednoducho: telo nás obmedzuje. *Ježiš nás však vzkriesi ku existencii, kde telo nebude problémom, ale darom tak, ako to Pán Boh zamýšľal pri stvorení. Bude slúžiť na naše dobro a na Božiu oslavu. Nič nás nebude bolieť a trápiť a nebudeme mať dôvod ani na smútok a slzy.* A to vďaka Ježišovi, ktorý nám ukázal, že byť človekom – Božím dieťaťom nie je obmedzujúce, ale naopak oslobodzujúce.

Ježišovo vzkriesenie je nové v tom, že **nám prináša novú perspektívu života.** V iných náboženstvách je perspektíva veľmi chabá – kedy žijeme dobrý život, aby sme sa narodili v tom budúcom v lepšom postavení: nechcem vám kaziť radosť, ale ak veríte v prevteľovanie a ste žena, tak ste museli byť v minulom živote veľa zlí, pretože najlepšie je narodiť sa ako muž a kňaz. Ak nie ste ani jedno z toho, tak to s vami nevyzerá veľmi dobre. Je to síce vtipné, ale niekto raz povedal: nemôžeš zabiť nič živé, ani pavúka či komára, čo ak je to tvoj príbuzný v reparaťe? – teda nežil dobre a teraz musí žiť ako zvierka.

V kresťanstve však nič také neexistuje. *Človek tu nie je odkázaný na svoju dobrotu, ktorá je často pochybná a neistá, nie je odkázaný na dostatočný počet dobrých skutkov, lebo kto rozhoduje o tom, kedy je ich dosť, nie sme odkázaní ani na vrtošivosť niektorých bohov a na ich dohadovanie sa, čo bude s nami po smrti.* V kresťanstve je perspektíva jasná: kto verí v Ježiša, bude žiť naveky. Je pred nami krásna cesta – síce vedúca cez smrť – ale smerujúca do kráľovstva Božieho, do Božej blízkosti, z ktorej nás už nikto nikdy nevytrhne ani nevyhodí.

Ježišovo vzkriesenie je nové v tom, že **za tým nie je naša snaha, ale Božia milosť.** Kedy sme sa my sami museli posnažiť, aby sme žili večne, dokázali by sme to? Ľudia vždy túžili a budú túžiť po večnosti – preto máme omladzujúce krémy, veda hľadá elixír života a ľudia sa dávajú zmrazovať, aby ich neskôr, keď sa vynájde liek na smrť, mohli rozmraziť... Napriek tomu, že človek má veľa možností, ako si predĺžiť život, keď príde smrť, nedá sa povedať: nie! Či sa nám to páči alebo nie, musíme ísť. *Nie je to v našich možnostiach ako sa vyrovnat' so smrťou alebo so životom po nej. Ako by sme to dokázali, keď často nedokážeme zvládnuť ani tento život, nie to ešte život večný? Preto je požehnaním, že si to všetko vzal na starosť náš Pán. My sa nemusíme snažiť zbaviť sa smrti, nemusíme sa jej dokonca ani báť, nemusíme hľadať riešenie existencie po smrti, pretože všetko je v réžii Božej milosti a milosrdenstva* a preto je večnosť ponúknutá všetkým bez rozdielu.

Vzkriesený Kristus úplne zmenil pohľad na umieranie, na smrť aj na večnosť. A to tým, že nám dal nádej nového života. Je to jediné potešenie na pohreboch, pri časnom odchode našich blízkych a bude to potešenie, aj keď my budeme odchádzať z tohto sveta. **Nejdeme sami, nejdeme do prázdnoty, nevrátime sa do sveta hriechu a utrpenia, ale pôjdeme s Kristom domov, do neba, kde nič zlé už nebude** – „*prebývať bude s nimi a oni budú Jeho ľuďom a On, Boh, bude s nimi, zorie im každú slzu z očí a smrti už viac nebude ani smútku, ani plaču, ani bolesti už viac nebude, lebo prvotné veci sa pominuli a nastali nové*“ (Zj 21:3-4) skrze Kristovu smrť a vzkriesenie. Amen.